

grebet ogsaa i den ærede Ministers Forslag, som den ærede Minister kun tror at finde i mit. Den ærede Minister siger: Ulykkestilfælde gælder det. Det har jeg ogsaa sagt. Men den ærede Minister deler Ulykkestilfældene efter et højt vilkaarligt Skøn, for nogle skulle være forsikrede for alle Ulykkestilfælde under Arbejdet, andre Virksomheder skulle have Erstatning for Drifts- og hændelige Ulykker, andre hverken for Drifts- eller hændelige Ulykker. Naar vi saa komme til Forsørgelsen, saa bliver det saaledes: Den ærede Minister siger nogle, men jeg tillader mig at sige alle. For disse "nogle", der skulle have Forsørgelse, er Forsørgelsen usikker, variabel og i Tilfælde af Dødsfald, ikke som Følge af Ulykkestilfælde, kan den ganske bortfalde for de efterladte, og den kan i øvrigt ogsaa bortfalde. Mit Forslag er, at Forsørgelsen skal være sikker og bestemt. Den ærede Minister vil have, at Arbejderen i 26 Uger eller som Højremindretallet siger 12 Uger eller maaste ogsaa som et andet Mindretal vil ansætte, 6 Uger skal sørge for sig selv. Jeg sagde forleden Dag, at det vilde være at lade Arbejderen selv betale den største Sum, og selvfølgelig vil han komme til at betale de allerfleste Tilfælde selv. Jeg skal ogsaa Henseende henholde mig til, hvad det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) nylig har udviklet og skal ikke opholde mig videre derved. Jeg siger: fra den 9de Dag faar vedkommende Forsørgelse, bestaaende i Kur- og Plejpenge — Dagpenge, som jeg kalder dem — og siden en bestemt Sum. Saa foreslaar jeg at tage Opgørelsen hvert Aar for sig; jeg sætter overordentlig stor Pris paa, at hvert Aars Ulykker opgøres og afgøres for sig, og at de ikke gaa igen fra det ene Aar over paa det andet; den ærede Minister begynder derimod saa smaat — maaste for at Loven skal tage sig bedre ud — og han mente, efter en Beregning, han har gjort en Gang, at efter 13 Aars Forløb vilde man have naaet Balancen, saa gaar der lige saa mange af som der gaar til. Jeg kender ikke den Beregning; jeg henviser navnlig til Ministerens Bemærkning om Fikserne i Anmærkningerne i Hjør i Landstinget. Jeg forstaar ikke, hvorledes man kommer til den Beregning; thi der er jo andre Beregninger, der gaa op over 30 Aar for at faa Balance. De paagældende, hvis de blive Invalid, og andre, der komme til Ulykker, det er jo Menneſter, der have overstaet Børnefygdommene, og de gaa altsaa ikke ind under den almindelige Lov, at 30 eller 40 Aar er en Menneſtealder, men de

gaa jo fra 15 Aars Alderen opad. Altsaa selv om Folk blive Invalid, kunne de derfor leve meget længe. Men tænk dem nu, de tage et Aars Ulykkestilfælde, dem erstatter de, og saa erstatter de det næste Aar Ulykker, som ere dobbelt saa store; men naar det saaledes bliver ved at stige, kommer enhver næringsdrivende, der skal have med det at gøre, ind i den tidligere Gæld, som derved opstaar fra tidligere Tid, indtil hele Balancen opnaas. Man kan begynde visse Aar med en billig Hartkornsskat, men man kan komme op med overordentlig store Beløb. Det er mange Ulykker paa Vandet, og derfor forekommer det mig, at den Slægt, man paa lægger dette, bør sørge for sig, ethvert Aar bør sørge for sig. Det er mit Forslag baseret paa; det hele opgøres med en bestemt Sum, og saa er man færdig med Aaret. Jeg vil nu recapitulere det anførte. Mit Forslag gaar ud paa: Alle Ulykker ere med, baade ved Arbejde og udenfor og ved hændelige Ulykker; men indenfor Arbejdernes Kreds med Løn.

Saa er Spørgsmaalet: hvem betaler?

Saa Hartkornet betaler for en Del, siger man; men det er ikke Arbejdsgiverne. Hartkornet betaler for Hæderle, Hartkornet betaler for Ulykker ved Maskiner til Tærkning, til Mælkebrug og Grutning og alle slige Ting, som fremkomme ved moderne Redskaber, efter Regeringens Lovforslag § 2, I, der siger, at Vandbrug, Havebrug og Skovbrug af enhver Art, drevet med eller uden Maskiner o. s. v.; men det bliver højt ulige fordelt paa Agerbruget. Det er slet ikke Arbejdsgiveren, der derved i og for sig kommer til at bære dette, og det bliver heller ikke saa let at komme over; det kan godt blive en ret anelig Hartkornsskat med Aarene; men det skal jeg ikke omtale videre. Jeg er ikke i Tvivl om, at den saaledes udtalt vil blive fuldt saa stor som efter mit Forslag her. Saa have vi Arbejdsgiverne. Lad nu Arbejdsgiverne hver for sig betale, det forekommer mig rigtigst, naar man kan finde Arbejdsgiverne, efter en retfærdig Maalestok. Naar det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (P. Holm) mente, at han holdt mere af en Statsforsikring, saa vil jeg sige: det er slet ikke nogen Statsforsikring; det er tvungne private Forsikringskredse under en Slags Statsbestyrelse; men det er slet ikke nogen Statsforsikring — Staten garanterer ikke en Øre efter Loven, undtagen den for saa vidt kun hjælper noget til ved Tilskud. Alle Forsikringskredse skulle bestaa for sig selv. Det er ikke Arbejdsgiverne, der betale, men de derved sammen i et Forbund tvungne; det gøre de paa Grund af Lovforslags § 2,